

[Vagn Bro.]

lunde, at Statspolitiet her har sin Fordel og sine Opgaver, som her kan udvikles. Men jeg vil dog gerne i samme Forbindelse sige, at der er et Punkt, hvor jeg i høj Grad maa anerkende dette Lovforslag, selv om det opretholder det kommunale Politi og Statspolitiet Side om Side og med et ret stort Statspoliti. Jeg sigter her til, at Lovforslaget har søgt at slette det Skel, der i den bestaaende Lov er mellem Statspolitiets og det kommunale Politis Virkefelter. I den foreslaaede Ændring i Retsplejelovens § 112, som jeg maaske lige maa citere, staar der:

„Politiets Opgave er at foretage det fornødne til Forhindring af Forbrydelser og til Efterforskning og Forfølgning af saadanne, at opretholde Sikkerhed“ o. s. v.
„Statspolitiet vil fortrinnsvis have at udføre de Politiet paahvilende Hverv indenfor den straffende Retsplejes Omraade“.

Hermed har man — og med Rette — svækket det Skel, der tidligere har været mellem det kommunale Politis Funktion og Statspolitiets, idet man nu siger — og det er sikkert ogsaa rigtigt —, at Statspolitiet vel fortrinnsvis skal have med Strafferetsplejen at gøre, men at ogsaa det kommunale Politi kan bruges her, saaledes at Forholdet nu bliver det absolut rigtige, at den samlede Politistyrke, bestaaende af kommunale Betjente og Statsbetjente, staar under den ansvarlige Politimester, der kan benytte de bedst egnede Folk indenfor den ene og den anden Gruppe til det Arbejde, som skal foretages i den paagældende Sag. Den tidligere skarpe Grænse har uden Tvivl været medvirkende til at sætte Skel. Og jeg vil for min Part haabe, at man, naar Forholdet nu bliver udlignet som angivet i dette Lovforslag, vil komme noget bort fra dette, saa vil den personlige Dygtighed ganske naturligt blive det afgørende. Der vil saaledes ikke være Tvivl om, at det paa mange Omraader vil blive Statspolitiet, der er bedre uddannet, og som særlig har været knyttet til Strafferetsplejen, der bliver benyttet paa dette Omraade, medens dog Politimesteren ingenlunde er afskaaret fra ogsaa at kunne benytte de kommunale Betjente.

Dette siger jeg af den Grund, at skulde der indvendes noget alvorligt mod den nuværende Ordning, er det, at disse to Grene har forsøgt at virke hver for sig. Jeg

har hørt, at der har været saadanne Forhold enkelte Steder, at det kommunale Politi ikke har vidst noget om, at der var begaaet Forbrydelser i Jurisdiktionen, som hørte under Statspolitiets Omraade, og omvendt. Derved kommer man i den ejendommelige Situation, at en Mand, som er sigtet af Politiet, kan besøge den ene Gruppe af Betjente, uden at de aner noget som helst om hans Forhold, og altsaa uhindret forlade deres Kontorer. Det bør ikke være Tilfældet, og det tror jeg, man i allerhøjeste Grad vil komme til Livs ved en Ordning som den her foreslaaede.

Det var de Betragtninger, jeg vilde fremkomme med som Indledning. I Tilslutning hertil vil jeg gerne give Udtryk for, at jeg finder, at Hovedprincippet i det Lovforslag, vi her behandler, absolut vil kunne danne Grundlaget for et Politi, der ikke bliver nogen Politietat, men Tjenestemænd, udstyrede, som foreslaet i Lovforslaget, med absolut gode Virkemidler, et Politi, der kan samvirke med Befolkningen og ogsaa kan paaregne, at de kommunale Raad, der er med til at yde Penge til dem, kan føle sig trygge og endvidere ogsaa gennem den Bestemmelsesret, de faar med Hensyn til Ansættelsen, kan føle Politiet som knyttet til sig.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger om de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget. Der er først Bestemmelsen i første Afsnit om Ændringen i Retsplejelovens § 109, en Ændring, der er kendt fra tidligere Tid, gaaende ud paa, at Vicepolitidirektørens Embede skal bortfalde, og at man i Stedet for til Hjælp for Politidirektøren ansætter en Politiinspektør, der med Bistand af et ved Normeringsloven fastsat Antal Politiassessorer leder Politiets Virksomhed ved Efterforskning o. s. v. Jeg finder dette rimeligt og rigtigt, navnlig da denne Politiinspektør ikke skal virke i Statspolitiet, men i det kommunale Politi, udenfor Statspolitiet. Hermed har man gjort et rigtigt Skridt i Retning af at lade det københavnske Politis Forhold blive af samme Beskaffenhed, hvilende paa samme Grundlag som Provinsernes. Jeg kunde dog ønske — men det er Ting, vi kan drøfte i Udvalget —, at Paragraffens andet Stykke fik en noget anden Affattelse. Jeg vilde meget foretrække, at der kom til at